

РЕШЕНИЕ

№ 43274

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12667** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 ал. 1 вр. чл. 214 ал. 1 т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) вр. чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/

Делото е образувано по жалба от Д. Г. Г. с адрес в [населено място], чрез процесуален представител, против заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи за образуване на дисциплинарно производство в частта по т.2 за временно отстраняване от длъжност на жалбоподателя за срок от 2 месеца на основание чл.207 ал.1 т.1 и ал.2 и чл. 214 ал.1 т.1 ЗМВР.

В жалбата и в съдебно заседание се излагат твърдения, че оспорваният акт е незаконосъобразен поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди се, че не е налице втората предпоставка, а именно- обективна, а не хипотетична възможност жалбоподателят, предвид заеманото от него служебно положение, да окаже пряко влияние, с което да затрудни разкриването на обективната истина в хода на дисциплинарното производство. Твърди се, че в оспорвания акт не са посочени мотиви в тази насока. Жалбоподателят счита, че наложеното ограничение на жалбоподателя е в нарушение на чл.31 ал.3 от Конституцията на Република България, на чл.6 §2 ЕКПЧОС и чл.48 т.1 от Хартата за основните права на ЕС. Изложените са твърдения, че е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 ал.2 АПК, а оттам и целта на закона. По същество се иска отмяна на заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи. Претендират се разностите по

делото, а именно- внесената държавна такса в размер на 10.00лв.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание и в представения отговор, оспорва изцяло подадената жалба. Твърди, че са налице достатъчно основания, за да се направи обоснован извод, че служебното положение на жалбоподателя сериозно би затруднило разкриването на обективната истина, като акцентира на заеманата от него висока ръководна длъжност. Твърди, че мярката е съразмерна, съответна на целта на закона, като срокът, за който е наложена е изключително кратък. Акцентира се на предвидената законова възможност, която предвижда при прекратяване на дисциплинарното производство жалбоподателят да бъде възстановен на служба, като му се изплаща възнаграждение за периода, за който е бил временно отстранен от длъжност. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, респ. не изразява становище.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 14.10.2025г. на територията на [община], в хода на провеждане ОИМ, със заповеди за задържане на основание чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР са задържани служителите на СДПБЗН Д. Г. Г.-началник 05 РС при Столична дирекция „ПБЗН“ МВР /заповед №267зз-33/14.10.2025г./ и Т. С. Т.-началник на 01 РС при Столична дирекция „ПБЗН“ МВР / заповед №267зз-34/14.10.2025г./ във връзка с данни за извършено престъпление по чл.277а ал.1 НК, за което е образувано досъдебно производство №131/14.10.2025г- по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура С., пр.пр.№ 3253/2025г. по описа на ОП-С..

За задържането на служителите на МВР е изпратено писмо до Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, на която са изпратени материали от воденото досъдебно производство, а именно- постановление от 15.10.2025г. за привличане в качеството на обвиняем на Д. Г. Г., разпит на Д. Г. от 15.10.2025г., разпити на свидетелите Ц. Г. Б.-общински съветник в Общински съвет [община], от 14.10.2025г., на свидетеля Р. В. А.-кмет на Г., от 15.10.2025г., на св. Н. Б. С.-началник група „Криминална полиция“ при РУ-Г. от 16.10.2025г., на св. Л. С. С.-младши инспектор група „Охранителна полиция“ при РУ-Г. от 16.10.2025г., В. Ц. В.- младши инспектор група „Охранителна полиция“ при РУ-Г. от 16.10.2025г.

С писмо №1983р-18680/28.10.2025г. е изпратено до Министъра на вътрешните работи предложение за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина.

След обсъждане на предложение №1983р-18680/28.10.2025г., със заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу Д. Г. Г., предвид наличието на данни за неспазване на правила от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Посочено е, че на 14.10.2025г. в землището в [населено място], област С., в местността „С.“, при проведени ОИМ, жалбоподателят и комисар Т. С. Т. са били задържани при незаконни археологически разкопки с използването на три броя металдетектори, за което е образувано досъдебно производство №131/14.10.2025г. по описа на

Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура-С., пр.пр.№ 3253/2025г. по описа на ОП-С.. В заповедта е посочено, че неправомерното поведение на жалбоподателя е станало достояние на служители от РУ-Г., ОДМВР-С., на служители от ДВС-МВРС, на прокурори от ОП-С. и на следовател от ОСлС при ОП-С., което е довело до уронване престижа на службата и представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.194 ал.2 т.4 ЗМВР.

Със същата заповед, в частта по т.2, жалбоподателят е временно отстранен от длъжност за срок от 2 месеца на основание чл.207 ал.1 т .1 и ал.2 и чл. 214 ал.1 т.1 ЗМВР. Като мотиви за временно отстраняване от длъжност е посочено, че са налице кумулативно двете материалноправни предпоставки-деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на служител на МВР, с което се уронва престижа на службата. От друга страна, е посочено, че заеманата от Д. Г. ръководна длъжност му предоставя възможност да въздейства на граждани и служители от ОДМВР-С., да възпрепятства и затрудни разкриването на обективната истина при воденото срещу него дисциплинарно производство. Посочено е че служителят разполага с реална възможност да оказва натиск върху всички тях за манипулиране на доказателства и даване на неверни писмени сведения, като в качеството си на началник на Пета РСПБЗН при СДПБЗН-МВР жалбоподателят има възможност да оказва влияние на граждани при снемането на тях на писмения сведения.

С писмо №1983р-19304/06.11.2025г. е изпратена покана до жалбоподателя за запознаване със заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи, като е определен срок за даване на писмени обяснения от негова страна до 14.11.2025г. Писмото е връчено на Д. Г. на 11.11.2025г. На същата дата-на 11.11.2025г. оспорваната заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи е връчена на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство, в изпълнение на указанията на съда, ответникът представя доказателства за компетентността на издателя на административния акт, както и служебна бележка, видно от която жалбоподателят е назначен на ръководна длъжност –началник на Пета районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Главна дирекция „ПБЗН“ –МВР, считано от 17.06.2019г. Представена е и справка за извършените и предстоящите действия в хода на образуваното дисциплинарно производство.

От страна на жалбоподателя са представени сателитна снимка на района, както и протокол за обиск на жалбоподателя, видно от който в него не са намерени вещи, относими към твърденията за престъпление, респ. дисциплинарно нарушение.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства и след като извърши служебна проверка на основание чл.168 ал.1 вр. чл.146 и сл. АПК, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, като съгласно чл.214, ал.1, т.1, от ЗМВР, служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, като когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина, в този случай отстраняването се

извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. В случая, в една и съща заповед, а именно –оспорваната в настоящото производство- Заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи, е образувано дисциплинираното производство и жалбоподателят е отстранен от длъжност. По делото са представени доказателства относно компетентността на административния орган, издал заповедта-Министърът на вътрешните работи, като е приложено Решение на Министерски съвет /обн. в ДВ бр.5/17.01.2025г./, видно от което Д. М. е назначен на министър на вътрешните работи /л.81/

Заповедта е издадена в писмена форма съгласно разпоредбата на чл.214 ал.1 т.1 и съдържа останалите реквизити по чл. 59 АПК. От данните по делото не се установяват да са допуснати в хода на производството особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В заповедта са изложени мотиви в частта относно отстраняването от длъжност – посочено е, че са налице кумулативно двете предпоставки-образувано дисциплинарно производство и опасност жалбоподателят да повлияе върху лицата, от които ще се снемат писмени обяснения в хода на това производство, като е акцентирано на заеманата от него ръководна длъжност в системата на МВР.

Не се споделят възраженията на жалбоподателя относно нарушение на презумпцията за невинност, съгласно националното и европейско законодателство. Вярно, че до приключване на наказателното производство всеки е невинен до установяване на противното с влязъл в сила на съдебен акт. Няма пречка, обаче, докато е налице наказателно производство, да бъде образувано дисциплинарно производство, ако са налице основания за това, и в хода на това производство лицето да бъде временно отстранено от длъжност. Отстраняването от длъжност е възможно, както в хода на наказателното, така и в хода на дисциплинарното производство, като основанията са сходни- при наличие на реална опасност да се повлияе върху хода на производството. Временното отстраняване от длъжност е една законова възможност, която е изключение от гарантираното от Конституцията в чл.48 право на труд и се прилага единствено и само при наличие на предпоставките за това. Всяко отклонение от така установеното правило води до последващата възможност за жалбоподателя да претендира прилагането на компенсаторен механизъм.

По същество спорът е за правилното приложение на материалния закон и за наличието, респ. липсата на посочените законови предпоставки за временно отстраняване от длъжност. Съгласно чл.214 ал.1 т.1 ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина, като в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство.

Видно от така посочената разпоредба за временно отстраняване от длъжност на държавен служител в МВР е необходимо да бъдат налице две предпоставки- 1/ срещу него е образувано дисциплинарно производство и 2/ служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина, като в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство.

В случая, първата предпоставка безспорно е налице- няма спор по делото, че спрямо

жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство, което е посочено в същата оспорвана заповед.

Спорът е относно втората предпоставка – дали служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че тя не е налице. Вярно е, че както е посочено по-горе, заповедта съдържа мотиви относно временното отстраняване от длъжност- заеманата от Д. Г. ръководна длъжност му предоставя възможност да въздейства на граждани и служители от ОДМВР-С., да възпрепятства и затрудни разкриването на обективната истина при воденото срещу него дисциплинарно производство. Посочено е, че служителят разполага с реална възможност да оказва натиск върху всички тях за манипулиране на доказателства и даване на неверни писмени сведения, като в качеството си на началник на Пета РСПБЗН при СДПБЗН-МВР жалбоподателят има възможност да оказва влияние на граждани при снемането на тях на писмени сведения.

Въпреки, че привидно са изложени конкретни мотиви, то същите не отговарят на изискванията на закона и на установената съдебна практика, доколкото в оспорвалата заповед не са изложени съображения кои фактически обстоятелства дават основание на административния орган да приеме, че служебното положение на жалбоподателя би затруднило разкриването на обективната истина и по какъв начин в конкретния случай. Тази връзка следва да бъде обоснована, за да се приеме, че фактическият състав на приложимата правна норма е осъществен, което в случая не е сторено. В този смисъл Решение №2283/06.03.2025г. на ВАС по адм. дело №11250/2024г.

В случая не става ясно каква е конкретната връзка между служебното положение на жалбоподателя- началник на Пета районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Главна дирекция „ПБЗН“ –МВР и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство.

Вярно е, че посочената длъжност, заемана от жалбоподателя, е ръководна, но от изброените в длъжностната му характеристика правомощия е видно, че той няма възможност да въздейства, повлияе, контролира или разпорежда на други служители на МВР в друг район и в друга дирекция на МВР, а още по-малко на граждани /лица, извън системата на МВР/. Нещо повече- видно от представената от ответника по делото справка за извършени и предстоящи действия в хода на дисциплинираното производство, дисциплинарно разследващият орган вече е посетил [община] и е провел среща с общинския съветник, подал сигнала и кмета на [община], както и със служителите на МВР в районно управление-Г., които са били на мястото на задържането на жалбоподателя, като от всички тях са снети сведения. Посочено е още в справката, че дисциплинарно разследващият орган е изискал копия на относимите материалите от Окръжен следствен отдел при ОП-С. във връзка с воденото наказателно производство. При запознаване с изпратената административната преписка и допълнително приобщените в хода на съдебното производство доказателства е видно, че, както в наказателното, така и в дисциплинираното производство са разпитани множество свидетели-всичките очевидци на твърдяното деяние. В този смисъл, посочените в справката предстоящи действия-„изпращане на писма до държавни институции относно изясняване статута на обекта, където се е намирал жалбоподателя, като и снемане на сведения от служители на МВР, ГДПБЗН-МВР и граждани“ на практика е лишено от конкретика. В случая не става ясно как жалбоподателят би могъл да повлияе върху институциите, до които ще бъдат изпращани писма и то за изясняване статута на обекта, а втората част на

предстоящите действия съдът намира за банкетна, тъй като не става ясно кои лица и най-вече за какви обстоятелства биха се разпитвали, при условие, че са снети обяснения от всички очевидци, присъствали на място. Ето защо следва извода, че в случая в заповедта не са изложени подробни и ясни съображения кои фактически обстоятелства дават основание на административния орган да приеме, че служебното положение на Д. Г. Г. би затруднило разкриването на обективната истина в конкретния случай, като не става ясно каква е конкретната връзка между служебното положение на жалбоподателя и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство. Такава връзка следва да бъде обоснована, за да се приеме, че фактическият състав на приложимата правна норма е осъществен, което в случая не е сторено. Предвид гореизложеното следва извода, че втората предпоставка – дали служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина и дали това обстоятелство е надлежно мотивирано от административния орган, не е налице. Ето защо е основателно възражението в жалбата за липса на конкретно посочени обстоятелства и доказателства, които да обосноват как служебното положение на Д. Г. е от естество да се отрази на разкриването на обективната истина в конкретния случай. Следва да се отбележи, че на този етап от дисциплинарното производство –почти два месеца от образуването до датата на представянето на справката за извършени действия, не е достатъчно наличие на обективна вероятност (предвид заеманото служебно положение) служителят да окаже влияние върху разкриването на обективната истина в хода на дисциплинарното разследване.

Относно направените възражения от жалбоподателя за видимостта към мястото, както и за вещите, намерени в жалбоподателя, съдът намира, че макар и основателни по своята същност, те касаят дисциплинарното производство по същество и не следва да бъдат обсъждани в настоящото производство по оспорване на временното отстраняване от длъжност.

Съдът счита, че заповедта в оспорената ѝ част не е издадена в съответствие с целта на закона, която е да се осигурят условия за провеждане на дисциплинарно производство при спазване на принципа за истинност по чл. 7 от АПК и издирване и доказване с допустимите от закона средства на действителните факти по случая, като не се допуска възможност за неправомерно въздействие от страна на служителя във връзка с длъжността, която заема, тъй като са снети писмени обяснения от всички очевидци.

В случая е нарушен и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, тъй като засягането на правата и законните интереси на жалбоподателя не е съобразено с целта да се осигури законосъобразно и безпристрастно провеждане на дисциплинарното производство. С оглед снемането на писмени сведения от всички очевидци, от една страна, а от друга-липсата на предишни санкции на жалбоподателя, както и липсата на каквито и да е опити от страна на жалбоподателя да окаже въздействие някому до момента, води на извода, че приложената мярка засяга правата на лицето в по-голяма степен от необходимото за преследваната цел -създаване на необходимата гаранция за спазване процедурата по събиране на доказателства в дисциплинарното производство.

Предвид изложените мотиви съдът приема, че заповед № 8121К-421/23.01.2025г. на Министъра на вътрешните работи в оспорваната му част по т. 2 е неправилна и незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

По делото е направено искане за присъждане на разноски от жалбоподателя в размер на

10.00лв. за внесена държавна такса по делото, а ответникът е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК и изхода на спора, настоящият съдебен състав намира, че в полза на Д. Г. Г. следва да се присъди сумата от 10.00 /десет/ лева държавна такса по делото.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед №8121К-11872/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи за образуване на дисциплинарно производство в частта по т.2 **за временно отстраняване от длъжност на жалбоподателя за срок от 2 месеца** на основание чл.207 ал.1 т .1 и ал.2 и чл. 214 ал.1 т.1 ЗМВР.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на **Д. Г. Г. ЕГН [ЕГН]** **разноски по делото в размер на 10.00лв. /десет лева/.**

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: